

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

VOJNA BOHOV

FRAGMENT

Percy Jackson 5 – Vojna bohov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson 5 – Vojna bohov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PERCY JACKSON

VOJNA BOHOV

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Percy Jackson & the Olympians – The Last Olympian*

Copyright © 2009 by Rick Riordan

Map illustration © 2009 by Greg Call

First published in Great Britain in the English language by Puffin Books Ltd, 2009.

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Translation © Ján Ďurčo 2011

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Výťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4318-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4309-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

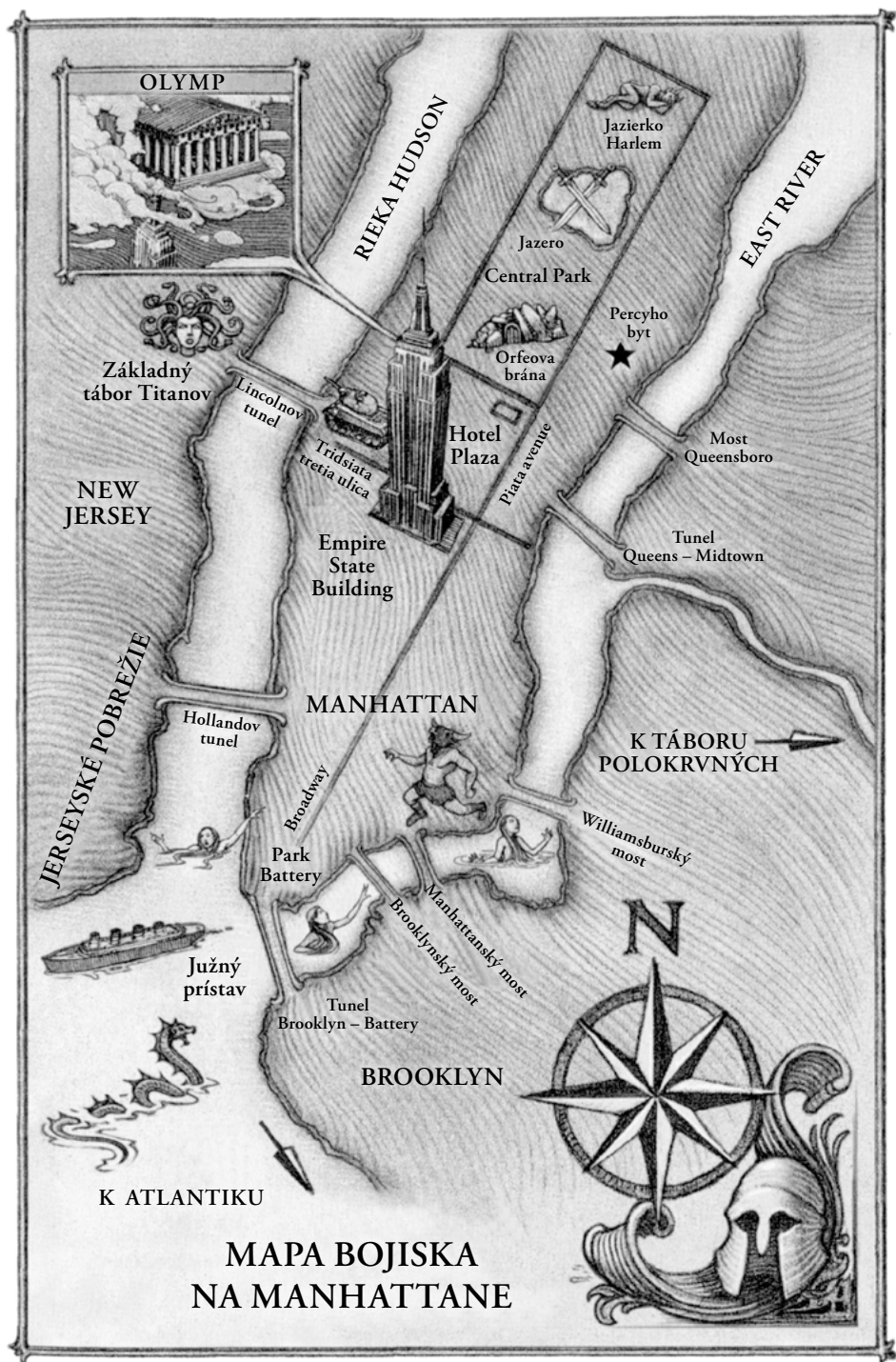
ISBN e-knihy 978-80-566-4310-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978 80-566-4311-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

*Pani Pabstovej, mojej učiteľke angličtiny z ôsmej triedy,
ktorá ma priviedla na spisovateľskú dráhu.*

OBSAH

1. Podniknem výletnú plavbu s výbušninami	11
2. Stretnem svojich rybích príbuzných	36
3. Vypočujem si upútavku na vlastnú smrť	53
4. Pálime kovový rubáš	73
5. Skočím so psom do stromu	90
6. Desiatujem pripálené sušienky	102
7. Zalietam si so svojou bývalou matikárkou	123
8. Dám si najhorší kúpeľ v živote	142
9. Dva hady mi zachránia život	157
10. Kupujem si nových priateľov	181
11. Rozpolíme most na Manhattan	199
12. Rachel uzavrie neprijemnú dohodu	213
13. Titan mi prináša dar	235
14. Prasacia dáma lieta	251
15. Cheirón usporiada mejdan	277
16. Príde nám na pomoc zlodej	298
17. Sadnem si do horúceho kresla	321
18. Moji rodičia sa vrhnú do boja	338
19. Spustošíme večné mesto	347
20. Dostávame skvelé odmeny	366
21. Stratí sa pegas	384
22. Skončím na dne jazera	392
23. Tak trochu sa lúčime	406
PodĎakovanie	415

PODNIKNEM VÝLETNÚ PLAVBU S VÝBUŠNINAMI

Koniec sveta nastal, keď na kapote môjho auta pristál pegas.

Dovtedy to bolo perfektné popoludnie. Teoreticky som za volantom ešte nemal čo robiť, lebo šestnásť narodeniny oslávim až o týždeň. Mama a môj nevlastný otec Paul ma však spolu s mojou kamarátkou Rachel zobrali na súkromnú pláž na južnom pobreží Long Islandu a potom nám Paul dovolil požičať si jeho Toyotu Prius a previezť sa.

Stavím sa, že teraz si určite pomyslíš: *Páni, to od neho bolo poriadne nezodpovedné, bla, bla, bla...* Paul ma však veľmi dobre pozná. Videl ma porciovať démonov a vyskakovať z horiacich školských budov, a tak si asi povedal, že šoférovať niekoľko sto metrov nebude to najnebezpečnejšie, čo som kedy robil.

Skrátka, ja a Rachel sme sa spolu v ten horúci augustový deň išli povoziť na Paulovom aute. Rachel mala svoje ryšavé vlasy stiahnuté do konského chvosta a na plavky si obliekla bielu košeľu. Dovtedy som ju videl iba v obnosených tričkách a v nohaviciach

špinavých od farby. Dnes pohľad na ňu stál za milión zlatých drachiem.

„Jéj, zastav tam!“ ukázala mi.

Zaparkovali sme na útese nad Atlantickým oceánom. More milujem odjakživa, ale dnes bolo mimoriadne pekné – žiarivo zelené a hladké ako sklo, akoby ho môj otec udržiaval pokojné iba kvôli nám.

Mimochodom, môj otec je Poseidón. Také veci dokáže.

„Takže,“ usmiala sa na mňa Rachel, „pokiaľ ide o to pozvanie...“

„Á... jasné.“ Usiloval som sa, aby to znelo nadšene. Pozvala ma totiž na tri dni do letného sídla svojich rodičov na Svätý Tomáš. Také ponuky som nedostával často. Ideálna dovolenka našej rodiny predstavovala týždeň v rozpadávajúcom sa zrube na Long Islande s kopou filmov z požičovne a s mrazenou pizzou, a Rachelina rodina mi zrazu ponúkala výlet až do Karibiku.

Okrem toho som si naozaj potreboval oddýchnuť. Toto leto bolo najhoršie v mojom živote. Predstava, že si urobím niekoľkodňovú pauzu, ma veľmi lákala.

Každým dňom sa však schyľovalo k niečomu veľkému. Mal som pohotovosť pred ďalšou výpravou. Ešte horšie bolo, že na budúci týždeň budem mať narodeniny. A to tajomné veľké proroctvo tvrdilo, že keď budem mať šesťnásť, stanú sa strašné veci.

„Percy,“ vzdychla Rachel. „Ja viem, že ti to teraz nevyhovuje. Tebe to však nevyhovuje nikdy. Nemám pravdu?“

Niečo na tom bolo.

„Naozaj tam chcem ísť,“ ubezpečoval som ju.
„Lenže...“

„Tá vojna.“

Prikývol som. Nerád som o tom hovoril, ale Rachel to vedela. Na rozdiel od väčšiny smrteľníkov videla cez hmlu čiže cez čarovný závoj, ktorý ľuďom skresľuje pohľad. Ona obludy videla. Stretla sa aj s ďalšími polobohmi, ktorí bojovali s Titanmi a s ich spojencami. Minulé leto bola dokonca pri tom, keď rozsekaný vládca Kronos vstal z rakvy v desivom novom tele, a vyslúžila si môj večný obdiv, pretože mu hodila do oka modrú plastovú kefu.

Položila mi ruku na plece. „Aspoň o tom porozmýšľaj, dobre? Ideme až o niekoľko dní. Môj otec...“
Odmlčala sa.

„Trápi ťa?“ spýtal som sa.

Rachel znechutene pokrútila hlavou. „Snaží sa byť na mňa dobrý, a to je ešte horšie. Chce, aby som na jeseň išla na dievčenskú akadémiu Clarion.“

„Do tej školy, do ktorej chodila tvoja mama?“

„Je to hlúpa súkromná dievčenská škola pre dievčatá z lepšej spoločnosti až niekde v New Hampshire. Vieš si ma predstaviť v dievčenskej škole?“

Uznal som, že je to absurdná predstava. Rachel bola celá preč z programov *urban art*, zo starostlivosti o bezdomovcov, z protestných zhromaždení typu Zachráňte ohrozené ďatle žltobruché a z podobných nezmyslov. Nikdy v živote som ju nevidel oblečenú

v sukni. Vôbec si ju neviem predstaviť, ako sa učí byť veľkou dámou.

Vzdychla si. „Môj otec si myslí, že keď mi splní, čo mi na očiach vidí, budem mať výčitky svedomia a ustúpim.“

„Preto súhlasil, aby som šiel s vami na prázdniny?“

„Áno... ale, Percy, urobil by si mi veľkú radosť. Bolo by to oveľa lepšie, keby si tam bol aj ty. Okrem toho by som s tebou chcela niečo prebrať...“ Zrazu sa zarazila.

„Niečo prebrať?“ opakoval som. „Myslíš... niečo také vážne, že pre to musíme letieť až do Karibiku?“

Našpúlila pery. „Vieš čo, zatiaľ na to zabudni. Budeme sa tváriť, že sme dvaja normálni ľudia. Sme na výlete, pozorujeme more a je nám spolu fajn.“

Cítil som, že ju niečo trápi, ale nasadila statočný úsmev. Na slnku jej vlasy žiarili ako oheň.

Toto leto sme spolu trávili množstvo času. Niežeby som to plánoval, ale čím vážnejšie veci sa diali v tábore, tým viac som potreboval zavolať Rachel, niekam vypadnúť a jednoducho si od všetkého oddýchnuť. Potreboval som sa ubezpečiť, že ešte stále existuje svet smrteľníkov, ďaleko od všetkých oblúd, ktoré si zo mňa robili boxovacie vrece.

„Tak dobre,“ súhlasil som. „Jednoducho normálne popoludnie a dvaja normálni ľudia.“

Prikývla. „A... povedzme, keď sa tí dvaja ľudia majú radi... ako donútiť toho trubiroha, aby to dievča pobožkal?“

„Ehm...“ V tej chvíli som si pripadal ako Apolónova posvätná krava – ťažkopádny, hlúpy a červený ako paprika. „Ja...“

Nemôžem tvrdiť, že by som na Rachel nemyslel. Vychádzal som s ňou oveľa lepšie ako s... no, ako s inými dievčatami, ktoré poznám. Nemusel som sa snažiť, dávať si pozor na jazyk ani lámať si hlavu nad tým, čo si myslí. Rachel nikdy veľa neskrývala. Dávala človeku jasne najavo, čo chce.

Neviem, čo by som bol vtedy urobil, ale bol som tak mimo, že som si ani nevšimol, ako z oblohy klesá čosi veľké čierne, kým sa neozvalo „klap-klap-buch“ a na kapote auta nepristáli štyri kopytá.

Páni, šéfko! ozval sa mi v hlave hlas. *Perfektné auto!*

Pegas Blackjack bol môj starý dobrý kamarát, takže som sa snažil nenahnevať sa naňho pre tie preliačiny, ktoré práve urobil na kapote, ale tušil som, že môj nevlastný otec z toho nebude nadšený.

„Blackjack,“ vzdychol som si. „Čo tu...“

Potom som zbadal, koho má na chrbte, a pochopil som, že dnešný deň sa poriadne skomplikuje.

„Čau, Percy.“

Pred Charlesom Beckendorfum, hlavným inštruktorom Héfaištovej ubikácie, by sa väčšina oblúd okamžite rozplakala a trielila by k mamičke. Bol obrovský, telo samý sval z toho, ako každé leto drel v táborových kováckych dielňach. Bol odo mňa o dva roky starší a vypracoval sa na jedného z našich najlepších výrobcov zbraní. Zostrojil niekoľko veľmi šikovných

mechanických vecičiek. Pred mesiacom vyrobil zápalnú bombu s gréckym ohňom na záchode okružného autobusu, ktorý vozil po krajine bandu oblúd. Keď prvá harpya spláchla, celá légia Kronových diabolských pomocníkov vyletela do vzduchu.

Beckendorf bol vychystaný do boja. Mal bronzové náprsné brnenie a bojovú prilbu, na nohách čierne maskáče a pri boku meč. Cez plece mal prevesené vreće s výbušnami.

„Už je čas?“ vyhrkol som.

Zachmúrene prikývol.

V hrdle sa mi urobila hrča. Vedel som, že sa to stane. Plánovali sme to celé týždne, ale v kútiku duše som dúfal, že k tomu nedôjde.

Rachel pozrela na Beckendorfa. „Ahoj.“

„Čau. Ja som Charles Beckendorf. A ty budeš určite Rachel. Percy mi hovoril... Teda, chcem povedať, že ťa spomenul.“

Rachel zdvihla obočie. „Vážne? Tak fajn.“ Pozrela na Blackjacka, ktorý klopkal kopytami po kapote auta. „Zdá sa mi, páni, že musíte ísť zachrániť svet.“

„Presne tak,“ súhlasil Beckendorf.

Bezradne som sa na ňu pozrel. „Prosím ťa, povieš mojej mame...“

„Poviem. Už si určite zvykla. A Paulovi vysvetlím tú kapotu.“

Vďačne som prikývol. Tipoval som, že to bolo naposledy, čo mi požičal auto.

„Veľa šťastia.“ Kým som stihol zareagovať, Rachel

ma pobozkala. „A teraz padaj, polokrvný. Utekaj za mňa zabiť zopár oblúd.“

Posledné, čo som videl, bola Rachel. S rukami prekríženými cez prsia sedela na mieste spolujazdca a pozerala sa, ako Blackjack krúži čoraz vyššie a odnáša nás s Beckendorfum do oblakov. Zaujímaloby ma, o čom sa so mnou chcela rozprávať a či sa dožijem toho, že to zistím.

„No,“ uškrnul sa Beckendorf, „asi by ťa nepotešilo, keby som to porozprával Annabeth.“

„Pri všetkých bohoch,“ zamrmľal som. „Nech ti to ani nenapadne.“

Beckendorf sa zasmial a spoločne sme stúpali nad Atlantický oceán.

Bolo takmer tma, keď sme zazreli náš cieľ. Na obzore žiarila Princezná Andromeda – mohutná výletná loď so žltými a s bielymi svetlami. Z diaľky by ju človek považoval za normálnu výletnú loď, nie za sídlo vládcu Titanov. Až zblízka by si všimol obrovské figuríny na prove – tmavovlasé panny v gréckom chitóne, obmotané reťazami, s vydeseným výrazom na tvári, akoby cítili pach všetkých oblúd, ktoré musia viezť.

Keď som tú loď znova videl, krv vo mne zovrela. Na palube Princeznej Andromedy som dva razy takmer zomrel. Teraz mierila priamo do New Yorku.

„Vieš, čo máš robiť?“ prekrikoval Beckendorf vietor.

Prikývol som. Skúšali sme to nanečisto v dokoch v New Jersey, trénovali sme na opustených lodiach.

Vedel som, že máme málo času. No chápal som aj to, že je to naša najlepšia šanca, ako skončiť Kronovu inváziu, prv než sa vôbec začala.

„Blackjack,“ požiadal som, „zlož nás na spodnej palube na korme.“

Vykonám, šéfko, odpovedal. Páni, ako ja túto loď neznášam.

Pred tromi rokmi Blackjack otročil na Princeznej Andromede, kým sa mu s mojou nepatrnou pomocou a s pomocou mojich priateľov nepodarilo utiecť. Myslím si, že by si radšej dal zapliesť hrivu do vrkočov ako My Little Pony, než by sa tam dobrovoľne vrátil.

„Nečakaj na nás,“ prikázal som mu.

Šéfko, ved'...

„Neboj sa,“ chlácholil som ho. „Odtiaľto sa už dostaneme sami.“

Blackjack si zložil krídla na chrbát a rútil sa k lodi ako čierna kométa, až mi v ušiach hvízdal vietor. Videl som obludy hliadkovať na horných palubách lode – hadie ženy drakény, podsvetné psy, obri a morskí démoni s ľudskou podobou označované za telchinny –, ale svišťali sme tak rýchlo, že nás nikto nezaregistroval. Prehnali sme sa ponad kormu lode, Blackjack rozťahol krídla a zľahka pristál na spodnej palube. Zosadol som a žalúdok sa mi hojdal.

Veľa šťastia, šéfko, zaželel mi Blackjack. A nedajte zo seba urobiť sekanú!

S tými slovami môj starý kamarát odletel do noci. Vytiahol som z vrečka pero, otvoril som ho a Ana-

klusmos sa premenil na svoju pravú podobu – meter vražedného božského bronzu žiariaceho v súmraku.

Beckendorf vytiahol z vrecka kus papiera. Myslel som si, že to bude nejaký plánik. Potom som si všimol, že drží fotku. Hľadel na ňu v tom tlmenom svetle – na usmiatu tvár Sileny Beauregardovej, dcéry bohyně Afrodity. Začali spolu chodiť až vlani v lete, hoci sme im už roky dohovárali: „Ľudia, vy dvaja sa predsa máte radi!“ Napriek všetkým nebezpečným výpravám bol Beckendorf toto leto šťastnejší ako kedykoľvek predtým.

„Vrátíme sa do tábora,“ ubezpečoval som ho.

Na sekundu som mu v očiach zazrel obavu. Potom nasadil známy sebavedomý úsmev.

„Tým si buď istý,“ vyhlásil. „A teraz poďme, zasa urobíme z Krona milión kúskov.“

Beckendorf išiel prvý. Postupovali sme po úzkej chodbe k služobnému schodisku, presne ako sme si to nacvičili, ale stuhli sme na mieste, keď sme nad sebou začuli zvuky.

„Mne je fuk, čo hovorí tvoj ňufák,“ zavrčal napoly ľudský, napoly psí hlas – telchin. „Keď si naposledy cítil polokrvného, bol to hamburger!“

„Hamburgery sú skvelé!“ hundral druhý hlas. „To to je pach polokrvných, prisahám. Sú na palube!“

„Áno, ale tvoj mozog tu nie je!“

Ďalej sa hádali a Beckendorf ukázal dolu. Schádzali sme najrýchlejšie, ako sa dalo. O dve poschodia nižšie začali hlasy telchinov slabnúť.

Konečne sme sa dostali ku kovovému prielezu. Beckendorf ústami naznačil slovo strojovňa.

Bola zamknutá, ale Beckendorf vytiahol z batoha poriadne kliešte a preštikol nimi závoru, akoby bola z masla.

Vnútri víril a hučal rad žltých turbín veľkých ako obilné silá. Protiľahlú stenu lemovali tlakomery a počítačové terminály. Nad ovládacím panelom sa skláňal telchin. Bol taký zabratý do práce, že si nás nevšimol. Meral asi jeden a pol metra, mal slizký čierny kožuch a krátke nožičky. Jeho hlava pripomínala hlavu dobermana, ale ruky s pazúrmí boli takmer ako ľudské. Vrchal, čosi si mrmlal a ťukal do klávesnice. Možno si četoval s kamarátmi na *www.obludy.com*.

Podišiel som dopredu a telchin stuhol – pravdepodobne vycítil, že sa niečo deje. Skočil nabok k veľkému červenému poplašnému tlačidlu, ale postavil som sa mu do cesty. Zasyčal a vrhol sa na mňa, ale stačila jedna rana Anaklusmom a telchin sa rozpadol na prach.

„Jedného by sme mali,“ kývol Beckendorf. „Už ich ostáva len asi päťtisíc.“ Hodil mi plechovku hustej zelenej tekutiny – grécky oheň, jednu z najnebezpečnejších čarovných látok na svete. A po nej ďalšiu dôležitú zbraň nás hrdinov polobohov – lepiacu pásku.

„Pripevni to k hlavnému panelu,“ prikázal mi. „Ja sa postarám o turbíny.“

Dali sme sa do práce. V miestnosti bolo horúco a vlhko a o chvíľku sme už boli spotení ako myši.

Loď supela ďalej. Som Poseidónov syn, a preto dokonale vnímam more. Nepýtaj sa ma, ako to robím, ale vedel som, že sme na 40. stupni a 19. minúte severnej zemepisnej šírky a 71. stupni a 90. minúte západnej zemepisnej dĺžky a plávame rýchlosťou osemnásť uzlov. Znamená to, že loď dorazí do newyorského prístavu najneskôr na svitaní. Mali sme jedinú šancu zastaviť ju.

Práve som k ovládaciemu panelu pripevnil druhú nádobu s gréckym ohňom, keď som začul dupot na kovových schodoch – hnalo sa po nich toľko oblúd, že som to počul napriek hukotu motorov. To neveštilo nič dobré.

Zachytil som Beckendorfov pohľad. „Ako dlho ešte?“

„Dlho.“ Poklopal si po hodinkách, našom diaľkovom detonátore. „Ešte musím zapojiť prijímač a odisť nálože. Aspoň desať minút.“

Súdiac podľa tých zvukov sme na to mali asi desať sekúnd.

„Ja sa o nich postarám,“ vyhrkol som. „Stretneme sa podľa plánu.“

„Percy...“

„Zaželať mi šťastie.“

Pozrel sa na mňa a zdalo sa, že sa chce hádať. Pôvodný plán bol dostať sa dovnútra a zasa von tak, aby nás nikto nevidel. Budeme však musieť improvizovať.

„Zlom väz,“ zamrmlal.

Vyrazil som z dverí.

Po schodoch dupal poltucet telchinov. Preťal som ich mečom, kým stihli vykriknúť. Vystupoval som nahor – okolo ďalšieho telchina, ktorý sa tak zľakol, že mu vypadla desiatová škatuľka pomaľovaná čertíkmi. Nechal som ho žiť – jednak preto, lebo tá škatuľka bola naozaj super, a jednak preto, aby vyvolal poplach a poslal svojich kamarátov za mnou, a nie do strojovne.

Cez dvere som vrazil na šiestu palubu a bežal ďalej. Tá hala s kobercom kedysi určite vyzerala prepychovo, ale po troch rokoch s obludami boli tapety, koberec aj dvere do salóna samý škrabanec a sliz, takže to tam pripomínalo vnútro dračieho pažeráka (viem to, bohužiaľ, z vlastnej skúsenosti).

Keď som bol na Princeznej Andromede prvý raz, držal môj starý nepriateľ Luke na palube pre efekt niekoľko turistov. Boli popletení hmlou, a preto netušili, že plávajú na lodi plnej oblúd. Teraz som po smrteľníkoch nevidel nijakú stopu. Nechcel som si domýšľať, čo sa s nimi stalo, ale pochyboval som, že si mohli iba tak zbaľiť výhry z binga a vrátiť sa domov.

Dostal som sa na promenádu, do veľkého nákupného areálu, ktorý zaberal celý stred lode, a zarazil som sa. V strede voľného priestoru stála fontána a v nej trónil gigantický krab.

Nemyslím „gigantický“ ako ten obrovský aljašský kráľovský krab, ktorého ponúkajú v reštauráciách typu „zjedz, koľko vládzeš“ za sedem dolárov a deväťdesiatdeväť centov. Myslím vážne gigantický, väčší ako

fontána. Tá obluda sa týčila tri metre nad vodou. Na pancieri mala modré a zelené škvrny a jej klepetá boli dlhšie než celé moje telo.

Ak si niekedy videl krabiu papuľu, celú uslintanú, nechutnú, chľapatú a s cvakajúcimi čelustami, dokážeš si predstaviť, že táto – veľká ako almara – nevyzerala o nič lepšie. Pozerali na mňa sliedivé čierne očka a ja som v nich rozoznal rozum a nenávisť. Fakt, že som syn boha mora, mi u tohto pána Gigakraba ani trochu nepomohol.

„Ffff,“ zafučal a z papule mu odkvapkávala morská pena. Vychádzal z nej smrad ako zo smetiaka napchatého rybím filé, ktorý sa týždeň povaloval na slnku.

Rozjačali sa poplašné sirény. Vedel som, že čoskoro budem mať skvelú spoločnosť, ale musel som postupovať ďalej.

„Počúvaj, krab,“ posúval som sa okolo okraja toho voľného priestoru. „Len tadiaľto prebehnem, tak...“

Krab sa bleskovo vymrštil. Vyšiel z fontány, cvakal klepetami a išiel rovno za mnou. Vbehol som do obchodu so suvenírmi a rozrazil stojan s tričkami. Krabie klepeto rozdrviló výklad na kúsky a šmátralo po obchode. Funiac ako lokomotíva som sa zasa vyrútil von, ale tá prerastená potvora sa otočila a pustila sa za mnou.

„Tam! Tam!“ ozval sa hlas z balkóna nado mnou. „Votrelec!“

Ak som chcel odviesť pozornosť, podarilo sa mi to. Tam som však bojovať nechcel. Ak ma uväzní uprostred lode, bude zo mňa krabie žrádlo.

Ten strašný kôrovec na mňa zaútočil. Zahnal som sa mečom a odsekol mu špičku klepeta. Zasyčalo a začalo peniť, ale nevyzeralo veľmi zranené.

Usiloval som sa vybaviť si niečo zo starých legend, čo by mi pri boji s tým stvorením pomohlo. Annabeth mi rozprávala o obrovskom krabovi – niečo o tom, ako ho Herakles rozdrvil nohou. To by sa mi však nepodarilo. Tento krab bol trochu väčší ako moje tenisky Reebok.

Potom mi niečo napadlo. Minulé Vianoce sme s mamou zaviezli Paula Ondecka do nášho starého zrubu v Montauku, kam sme jazdili odjakživa. Paul ma zobral loviť kraby, a keď ich nachytal plnú sieťku, ukázal mi, že priamo uprostred ohyzdného brucha majú v pancieri škáročku.

Jediný problém bol v tom, ako sa k tomu ohyzdnému bruchu dostanem.

Pozrel som na fontánu, potom na mramorovú podlahu, klzkú na miestach, kadiaľ prešiel krab. Zdvihol som ruku, sústredil sa na vodu a fontána explodovala. Voda tiekla všade okolo, striekala do výšky troch poschodí, ostriekala balkóny, výťahy a výklady obchodov. Krabovi to bolo fuk. Vodu mal rád. Zaútočil na mňa zboku, chniapal a syčal. Ja som sa pustil rovnou doň: „Hríí!“

Tesne predtým, ako sme sa zrazili, hodil som sa na zem ako v bejzbale a po mokrej dlážke som sklúzol priamo pod to stvorenie. Bolo to, ako zájsť pod sedemtonové pancierové auto. Krabovi stačilo, aby si čupol,

a bol by ma rozpučil na kašu. Kým mu však došlo, čo sa deje, bodol som Anaklusmom do medzery v pancieri, pustil som rukoväť a vysunul sa spod zadku obludy.

Otriasla sa a zasyčala. Oči sa jej rozpustili. Pancier sčervenel a vnútro sa vyparilo. Prázdny pancier sa zrútil na zem.

Nemal som čas obdivovať svoje dielo. Hnal som sa k najbližším schodom, zatiaľ čo obludy a polobohovia všade okolo pokrikovali rozkazy a tasili zbrane. Ja som mal prázdne ruky. Anaklusmos bol čarovný a skôr či neskôr sa mi zasa objaví vo vrecku, ale zatiaľ trčal niekde pod zvyškami toho kraba a ja som nemal čas ísť si ho zobrať.

Vo výťahovej hale na ôsmej palube mi skrížili cestu dve drakény. Od pásu hore to boli ženy so zelenou šupinatou kožou, žltými očami a s rozdvojenými jazykmi, od pásu nadol mali namiesto nôh dva hady. Zvierali kopije a siete so závažím. Z vlastnej skúsenosti som vedel, že tieto nástroje vedia používať.

„Čo ssa nám to sssem prihnalo?“ zasyčala jedna. „Darček pre Krona!“

Nemal som náladu hrať sa s kľbkom hadov, ale priamo pred sebou som mal stojanček s modelom lode a s nápisom „STOJÍTE TU“. Vytrhol som model zo stojana a hodil ho do prvej drakény. Dostala loďou priamo do tváre a aj s ňou sa zrútila na zem. Preskočil som ju, chňapol kopiju jej kamarátky a zaprel som sa do nej. Zrútila sa do výťahu a ja som uháňal k prove lode.

„Chyťte ho!“ jačala.

Zavyli podsvetné psy. Okolo hlavy mi presvišťal šíp a zabodol sa do steny schodiska, obloženej mahagónovým drevom.

Neprekážalo mi to – chcel som odlákať obludy od strojovne a dopriať Beckendorfovi viac času.

Keď som vybiehal po schodoch, hnal sa dolu nejaký chlapec. Vyzeral, akoby sa práve zobudil, ešte si natáhoval výzbroj. Vytasil meč a zareval: „Za Krona!“ ale znelo to skôr vydesene ako zúriivo. Nemohol mať viac než dvanásť rokov – asi toľko, ako som mal ja, keď som sa prvý raz dostal do Tábora polokrvných.

Tá myšlienka ma nepotešila. Tomu chlapcovi vymývali mozog, cvičili ho, aby nenávidel bohov a bil sa, pretože sa narodil napoly ako Olympan. Kronos ho využíval, ale ten chlapec to nechápal a za nepriateľa považoval mňa.

Určite som mu nechcel ublížiť. Na to som zbraň nepotreboval. Vyrázil som proti jeho výpadu, chytil som ho za zápästie a hodil ho o stenu. Meč mu vypadol z ruky.

Potom som urobil niečo, čo som neplánoval. Bola to asi hlúposť. Jasné, ohrozilo to našu misiu, ale nevedel som odolať.

„Ak chceš zostať nažive,“ zavrčal som, „okamžite vypadni z tejto lode. A povedz to aj ďalším polobohom.“ Potom som ho sotil zo schodov, až sa po nich zrútil dolu.

Vystupoval som ďalej.

Vynárali sa mi zlé spomienky. Chodba sa tiahla okolo bufetu – tadiaľ som sa prešmykol s Annabeth a s mojím nevlastným bratom Tysonom pred tromi rokmi pri mojej prvej návšteve.

Vyrazil som na hlavnú palubu. Vľavo za provou obloha temnela z purpurovej do čiernej. Medzi dvoma sklenenými vežami s ďalšími balkónmi a s reštauračnými palubami sa leskol bazén. Horné paluby lode vyzerali strašidelne pusté.

Keby sa mi podarilo dostať sa na druhú stranu, mohol by som sa pustiť po schodisku na plochu pre vrtuľníky – na miesto nášho núdzového stretnutia. S trochou šťastia sa tam stretnem s Beckendorfom a skočíme do mora. Moja vodná sila nás obidvoch ochráni a zo vzdialenosti štvrt' míle potom odpálime nálož.

Bol som v polovici cesty naprieč palubou, keď som začul hlas a stuhol som. „Meškáš, Percy.“

Na balkóne nado mnou stál Luke a usmieval sa zjazvenou tvárou. Oblečené mal džínsy s bielym tričkom a na nohách šľapky ako obyčajný študent, ale jeho oči prezrádzali pravdu. Boli z rýdzeho zlata.

„Čakal som ťa celé dni.“ Spočiatku hovoril ako Luke, no potom mu šklblo tvárou. Striaslo ho, akoby sa napil niečoho veľmi odporného. Jeho hlas znel odrazu silnejšie a staršie – bol to hlas vládcu Titanov Krona. Slová ma driapali po chrbte ako ostrie noža. „Poď, pokloň sa mi.“

„To určite,“ odsekol som.

Z obidvoch strán bazéna pripochodovali laistrygonskí obri, akoby čakali iba na túto chvíľu. Každý bol vysoký dva a pol metra, mal potetované ruky, kožený pancier a palice s hrotmi. Na streche nad Lukom sa objavili polobohovia lukostrelci. Z náprotivného balkóna zoskočili dva podsvetné psy a vrčali na mňa. V priebehu niekoľkých sekúnd ma všetci obklúčili. Bola to pasca – nemohli sem všetci nastúpiť tak rýchlo, keby vopred nevedeli, že prídem.

Pozrel som na Luka a vzkypela vo mne krv. Nevedel som, či v tom tele ešte stále žije Lukovo vedomie. Možno to, ako sa mu zmenil hlas... alebo sa len Kronos prispôboval novému telu. Usúdil som, že je to jedno. Luke bol bezcharakterný a zlý dávno predtým, ako ho ovládol Kronos.

V hlave sa mi ozval nejaký hlas: Nakoniec s ním aj tak budem musieť bojovať. Tak prečo nie teraz?

Podľa veľkého proroctva som mal dospieť k rozhodnutiu, ktoré svet buď zachráni, alebo zničí, keď budem mať šesťnásť. Už ostával iba týždeň. Prečo sa do toho nepustiť hneď? Čo už záleží na jednom týždni, ak mám naozaj takú moc? Mohol by som Krona zlikvidovať a tak skoncovať s tou hrozbou. S obludami a bohmi som predsa bojoval už veľa ráz.

Luke sa usmial, akoby mi čítal myšlienky. Nie, bol to Kronos. Musel som na to myslieť.

„Predstúp,“ prikázal mi. „Ak si trúfaš.“

Dav oblúd sa rozdelil. Vyšiel som po schodoch a srdce mi divo búšilo. Vedel som, že ma nikto ne-

bodne do chrbta, nechajú ma prejsť. Ohmatal som si vrecko a zacítil pero, ako v ňom čaká. Otvoril som ho a Anaklusmos vyrástol do podoby meča.

Aj v Kronových rukách sa objavila zbraň – takmer dvojmetrový kosák, napoly z božského bronzu, napoly z ocele smrteľníkov. Stačilo sa naň pozrieť a moje nohy sa zmenili na rôsol. Kým som si to stihol rozmyslieť, zaútočil som.

Čas sa spomalil. Myslím doslova spomalil, pretože Kronos ten figel ovládal. Mal som pocit, akoby som sa brodil v sirupe. Ruky som mal také ťažké, že som sotva udržal meč. Kronos sa usmieval, mával kosákom normálnou rýchlosťou a čakal, kedy sa doplazím k vlastnej smrti.

Pokúšal som sa tomu kúzlu brániť. Sústredil som sa na more okolo seba – na zdroj svojej sily. Za tie roky som sa ho naučil slušne ovládať, ale teraz sa zdalo, že ma neposlúcha.

Spravil som ďalší pomalý krok dopredu. Obri sa mi smiali. Drakény syčali od smiechu.

Hej, more, zaprosil som. Teraz by sa mi hodila tvoja pomoc.

Zrazu som zacítil prudkú bolesť. Celá loď sa naklonila nabok a obludy to zrazilo na zem. Z bazéna sa vyvalilo pätnásťtisíc litrov slanej vody a zalialo mňa, Krona a všetkých na palube. Tá voda ma posilnila, zlomila časové kúzlo a ja som vyrazil.

Zaútočil som na Krona, ale stále som bol príliš pomalý. Urobil som chybu a pozrel som sa mu do tváre.

Bola to tvár Luka – toho chlapca, ktorý býval mojim kamarátom. Aj keď som ho strašne nenávidel, nedokázal som ho zabiť.

Kronos s tým nemal nijaké problémy. Sekol kosákom. Uskočil som. To diabolské ostrie ma minulo iba o vlások a vyrylo ryhu na palube priamo medzi mojimi nohami.

Kopol som Krona do prs. Zapotácal sa dozadu, ale bol ťažší než Luke. Mal som pocit, akoby som kopol do chladničky.

Kronos znova mávol kosákom. Zachytil som tú ranu mečom, ale úder bol taký silný, že ho moja čepel iba odklonila. Okraj kosáka mi odsekol rukáv na tričku a poškriabal ruku. Nebolo to nič vážne, ale celý bok tela mi explodoval od bolesti. Spomenul som si, čo jeden morský démon kedysi povedal o Kronovom kosáku: *Opatrne, hlupák. Dotkneš sa toho a tá čepel ti oddelí dušu od tela.* Teraz som pochopil, ako to myslel. Nešlo iba o to, že som krvácal. Cítil som, ako ma opúšťa sila, vôľa, celá osobnosť.

Zapotácal som sa dozadu, prehodil som si meč do ľavej ruky a zúfalo zaútočil. Čepel ním mala prejsť, ale odskočila mu od brucha, akoby narazila na pevný mramor. Taká rana sa nedala prežiť.

Kronos sa rozrehotal. „Úbohý výkon, Percy Jackson. Luke mi hovoril, že si sa mu v šermovaní nikdy nevyrovnal.“

Začínal som vidieť rozmazane. Vedel som, že nemám veľa času. „Luke si niekedy nevidel ani na

špičku nosa,“ odsekol som. „No aspoň to bol jeho vlastný nos.“

„Škoda ťa zabiť už teraz,“ dumal Kronos. „Počkám, kým sa to celé neskončí. Veľmi rád by som ti v očiach videl to zdesenie, keď pochopíš, ako zničím Olymp.“

„Túto loď na Manhattan nikdy nedostanete.“ V ruke mi pulzovala bolesť. Pred mojimi očami tancovali čierne škvrny.

„Prečo?“ Kronovi sa zaleskli zlaté oči. Jeho tvár – Lukova tvár – vyzerala ako maska, neprirodzená a osvetlená znútra nejakou diabolskou silou. „Spoliehaš sa na toho svojho kamaráta s výbušnami?“

Pozrel sa k bazénu a zakričal: „Nakamura!“

Cez dav sa pretlačil chlapec v plnej gréckej zbroji. Ľavé oko mal previazané čiernou páskou. Jasné, poznal som ho. Bol to Ethan Nakamura, syn bohyne Nemesidy. Vlani v lete som mu v labyrinte zachránil život, a ten ničomník za to pomohol priviesť Krona späť k životu.

„Úspech, môj pane,“ zvolal Ethan. „Našli sme ho presne tam, kde mal byť.“

Tleskol a privliekli sa dvaja obri. Medzi sebou ťahali Charlesa Beckendorfa. Takmer mi zastalo srdce. Beckendorf mal opuchnuté oko, tvár a ruky samý škrabanec, tričko na franforce. Výzbroj mu zobrali.

„Nie!“ zakričal som.

Beckendorf sa mi pozrel do očí. Prešiel zrakom na ruku – uhádol som, že mi chce niečo naznačiť. Hodinky. Tie mu nezobrali. A to bola rozbuška. Znamená

to, že sú nálože stále aktivované? Obludy by ich hneď odpojili.

„Našli sme ho uprostred lode,“ zahundral jeden obor. „Chcel sa vkradnúť do strojovne. Môžem ho hneď zožrať?“

„O chvíľu.“ Kronos sa na Ethana zamračil. „Vieš určite, že tie výbušniny nenastražil?“

„Mieril k strojovni, môj pane.“

„Ako to vieš?“

„Ehm...“ Ethan nepokojne prešľapoval. „Išiel k nej. A priznal sa. Vak má stále plný výbušnín.“

Pomaly som tomu začínal rozumieť. Beckendorf ich oklamal. Keď mu došlo, že ho chytia, obrátil sa, aby to vyzeralo, že ide opačným smerom. Presvedčil ich, že sa do strojovne ešte nedostal. Grécky oheň je možno stále odistený, no to nám nepomôže, ak sa nedostaneme z lode a neodpálime ju.

Kronos zaváhal.

Zožer mu tú historku, modlil som sa. Ruka ma bolela tak príšerne, že som sa takmer neudržel na nohách.

„Otvorte ten vak,“ rozkázal Kronos.

Jeden obor strhol Beckendorfovi z pliec vak s výbušnami. Nakukol dnu, zavrčal a prevrátil ho hore nohami. Obludy spanikárili a jedna cez druhú cúvali. Keby bol vak naozaj plný nádob s gréckym ohňom, vyleteli by sme všetci do vzduchu. Vypadlo však z neho iba niekoľko plechoviek zaváraných broskýň.

Počul som, ako Kronos fučí, usilujúc sa ovládnuť hnev.

„Nechytili ste tohto poloboha,“ zadunel, „náhodou neďaleko lodnej kuchyne?“

Ethan zbledol ako stena. „Ehm...“

„A neposlali ste náhodou niekoho, aby skontroloval strojovňu?“

Ethan vydesene cúval, potom sa zvrtol na päte a rozbehol sa.

V duchu som zakliat. Zostávalo nám iba niekoľko minút, kým obludy bomby zneškodnia. Znovu som zachytil Beckendorfov pohľad a dúfal som, že pochopí moju nemú otázku: *Koľko času?*

Spojil prsty a palec a urobil z nich kruh. *Nula*. Časový spínač nemal nijaký odklad. Keby sa mu podarilo stlačiť tlačidlo rozbušky, loď by okamžite vyletela do vzduchu. Nedostaneme sa od nej tak ďaleko, aby sme ju mohli odpáliť. Obludy nás buď zabijú, alebo zneškodnia tie výbušniny, prípadne obidvoje.

Kronos sa ku mne otočil a spokojne sa šklabil. „Musíš ospravedlniť mojich neschopných pomocníkov, Percy Jackson. No na tom nezáleží. Teraz ťa máme. Celé týždne sme vedeli, že prídeš.“

Natiahol ruku, na ktorej mu visel drobný strieborný náramok s príveskom v tvare kosáka, čo bol symbol vládcu Titanov.

Pre tú ranu na ruke mi to veľmi nemyslelo, ale zamrmal som: „Komunikačný prostriedok... špión v tábore.“

Kronos sa zachechtal. „Na priateľov sa nemôžeš spoľahnúť. Vždy ťa zradia. Luke sa o tom tvrdo po-

učil. Teraz zahod' meč a vzdaj sa, inak tvoj kamarát zomrie.“

Preglgol som. Jeden obor mal ruku okolo Beckendorfovho krku. Nebol som schopný zachrániť ho. Aj keby som sa o to pokúsil, zomrel by, skôr ako by som sa k nemu dostal. Zomreli by sme obidvaja.

Beckendorf mi naznačil jediné slovo: *Bež*.

Rázne som zavrtil hlavou. Nemohol som ho iba tak opustiť.

Druhý obor sa stále prehrabával v plechovkách s broskyňami a to znamenalo, že ľavú ruku mal Beckendorf voľnú. Pomaly ju dvíhal k hodinkám na pravom zápästí.

Chcel som vykriknúť: *Nie!*

Potom od bazéna zasyčala jedna drakéna: „Čo to tam chysstá? Čo to má na zápässtí?“

Beckendorf pevne zavrel oči a položil ruku na hodinky.

Nemal som na výber. Hodil som mečom ako oštepom do Krona. Neškodne sa mu odrazil od prs, ale vládca Titanov sa aspoň zľakol. Pretlačil som sa davom oblúd a zoskočil z boku lode – k vode o tridsať metrov nižšie.

Počul som, ako to hlboko v lodi zarachotilo. Obludy na mňa zhora jačali. Okolo ucha mi presvišťala kopija. Do stehna sa mi zabodol šíp, ale nemal som čas uvedomiť si tú bolesť. Ponoril som sa do mora a donútil prúdy, aby ma odniesli ďaleko, ďaleko – sto metrov, dvesto metrov.

Aj z tej diaľky výbuch otriasol celým svetom. Zátylok mi spálila horúca vlna. Princezná Andromeda vybuchla z obidvoch strán. Mohutná ohnivá guľa zeleného plameňa sa vzniesla k nebu a všetko zhltna.

Beckendorf, pomyslel som si.

Potom som stratil vedomie a klesal ako kotva na dno mora.

STRETNEM SVOJICH RYBÍCH PRÍBUZNÝCH

Sny polobohov nestoja za nič.

Problém je v tom, že to nikdy nie sú iba sny. Bývajú to vízie, znamenia a samé tajomné záležitosti, z ktorých bolí hlava.

Snívало sa mi, že som sa ocitol v temnom paláci na vrchu hory. Bohužiaľ, spoznal som ho – bol to palác Titanov na vrchole hory Othrys, označovanej za horu Tamalpais v Kalifornii. Hlavný pavilón, lemovaný čiernymi gréckymi stĺpmi a sochami Titanov, sa otváral do noci. Od čiernej mramorovej podlahy sa odrážalo svetlo pochodní. Uprostred toho priestoru sa pod ťarchou víriaceho lievikovitého mraku vzpínal obor v brnení – Atlas, ktorý držal oblohu.

Neďaleko bronzového koša na oheň postávali dvaja ďalší obri a hľadeli na výjavy v plameňoch.

„Poriadny výbuch,“ vyhlásil jeden. Mal na sebe čiernu zbroj posiatu striebornými škvrnami – vyzeralo to ako hviezdy na nebi. Tvár mu zakrývala bojová prilbica so zahnutými baraniami rohmi na bokoch.

„To nič,“ vravel druhý. Tento Titan bol oblečený

v zlatej róbe a mal zlaté oči ako Kronos. Celé telo mu žiarilo. Pripomínal mi boha slnka Apolóna – okrem toho, že jeho svetlo bolo ostrejšie a výraz krutejší. „Bohovia sa chytili do pasce. Čoskoro budú zničení.“

Výjavy v ohni sa dali ťažko rozoznať. Mihali sa tam búrky, rúcali sa budovy a smrteľníci kričali od hrôzy.

„Pôjdem na východ zorganizovať naše sily,“ oznámil zlatý Titan. „Krios, ty tu zostaneš a budeš strážiť horu Othrys.“

Chlapík s baranými rohmi odfrkol. „Vždy dostanem takú hlúpu úlohu. Vládca juhu. Vládca súhvezdí. A teraz mám robiť pestúнку Atlasovi, aby si si všetku zábavu užil ty.“

Atlas bolestne zareval spod víru mrakov: „Pusťte ma von, zaprisahávam vás! Som váš najväčší bojovník. Preberte moje bremeno, aby som mohol bojovať!“

„Ticho!“ zahrmel zlatý Titan. „Atlas, ty si už šancu mal, no sklamal si. Kronos ťa chce mať presne tam, kde si. A ty, Krios, konaj svoju povinnosť.“

„A čo ak budeš potrebovať ďalších bojovníkov?“ spýtal sa Krios. „Náš synovec, ten zradca v smokingu, nám bude v boji nanič.“

Zlatý Titan sa rozosmial. „O toho sa neboj. Okrem toho, bohovia sotva zvládnu našu prvú malú výzvu. Ani netušia, koľko ďalších máme v zásobe. Pamätaj na moje slová. O niekoľko dní bude Olymp v troskách a my sa tu zasa zídeme osláviť začiatok Šiesteho veku!“

Zlatý Titan vzplanul a zmizol.

„No jasné,“ zavrčal Krios. „On sa jednoducho roz-
páli a je to. A ja musím nosiť tieto hlúpe baranie rohy.“

Scéna sa zmenila. Teraz som bol vonku pred pavilónom a skrýval som sa za gréckym stĺpom. Vedľa mňa stál nejaký chlapec a tajne počúval Titanov. Mal jemné tmavé vlasy, bledú pleť a tmavé šaty. Bol to môj kamarát Nico di Angelo, Hádiv syn.

Pozrel sa priamo na mňa a tváril sa znepokojene. „Vidíš, Percy?“ zašepkal. „Kráti sa ti čas. Naozaj si myslíš, že ich poraziš bez môjho plánu?“

Jeho slová ma zamrazili rovnako ako dno oceána a všetko sčernelo.

„Percy?“ ozval sa hlboký hlas.

Mal som pocit, akoby mi hlavu zabalili do alobalu a strčili do mikrovlnky. Otvoril som oči a zbadal, ako sa nado mnou týči veľká tmná postava.

„Beckendorf?“ potešil som sa.

„Nie, to som ja, braček.“

Zaostрил som pohľad. Pozeral som sa na Kyklopa – pokrivená tvár, strapaté hnedé vlasy, jediné veľké hnedé ustarostené oko. „Tyson?“

Brat sa zaceril. „Áno! Mozog ti funguje!“

Ja by som to s takou istotou netvrdil. Zdalo sa mi, že nič nevážim, a bolo mi zima. Vlastný hlas mi znel čudne. Tysona som počul, ale cítil som to skôr ako vibrácie v lebke než ako normálny zvuk.

Zdvihol som sa a ten závoj zo mňa zmizol. Sedel som na posteli z jemných prepletených chalúh v izbe

obloženej ulitami. Pod stropom sa vznášali žiarivé perly veľké ako basketbalové lopty a všetko osvetľovali. Bol som pod vodou.

Vieš, som Poseidónov syn, a preto mi to neprekáža. Dokážem vo vode dýchať, a keď nechcem, ani si nenamočím šaty. Aj tak som sa však trochu vyľakal, keď cez spáľňové okno vplával dnu žralok kladivohlavý, poobzeral si ma a potom náprotivnou stranou zasa spokojne vyplával von.

„Kde...“

„V ockovom paláci,“ odpovedal Tyson.

Za iných okolností by ma to nadchlo. V Poseidónovej ríši som ešte nikdy nebol, ale sníval som o tom celé roky. Teraz ma však bolela hlava. Výbuch mi spálil tričko. Rany na ruke a nohe sa už zahojili – jednoducho mi stačilo stráviť nejaký čas v mori –, ale stále som sa cítil, akoby sa po mne prehnal futbalový tím laistrygonských obrov v kopačkách.

„Ako dlho...“

„Našli sme ťa včera v noci,“ vysvetľoval Tyson, „ako padáš na dno.“

„A čo Princezná Andromeda?“

„Prááásk – vyletela do vzduchu,“ hlásil Tyson.

„Na palube bol Beckendorf. Nenašli ste...“

Tyson sa zachmúril. „Vôbec nič. Je mi to fakt ľúto, braček.“

Pozeral som sa cez okno do hlbokkej modrej vody. Beckendorf sa na jeseň chystal na vysokú. Mal priateľku, množstvo kamarátov a celý život pred sebou.

Nemohol byť mŕtvy. Možno sa mu podarilo dostať sa z lode rovnako ako mne. Možno vyskočil cez palubu... A čo potom? Na rozdiel odo mňa nemohol prežiť tridsaťmetrový pád do vody. Nemohol sa dostať dosť ďaleko od výbuchu.

Akosi som cítil, že je mŕtvy. Obetoval sa, aby zničil Princeznú Andromedu, a ja som ho opustil.

Myslel som na svoj sen: Ako Titani hovoria o výbuchu, akoby na tom nezáležalo, ako ma Nico di Angelo varuje, že Krona bez jeho plánu nikdy neporazím – bez toho nebezpečného nápadu, ktorému som sa vyhýbal takmer rok.

Izbou otriasol nejaký vzdialený výbuch. Vonku žiarilo zelené svetlo a v mori sa rozjasnilo ako napoľudnie.

„Čo to bolo?“ spýtal som sa.

Tyson vyzeral ustarostene. „Ocko ti to vysvetlí. Pod', odstreľuje obludy.“

Palác mohol byť to najúžasnejšie miesto, aké som kedy videl, keby sa práve nerozpadával. Doplávali sme na koniec dlhej chodby a v gejzíre sme vyrazili hore. Keď sme vystúpili nad strechy, zalapal som po dychu – ak sa to pod vodou vôbec dá.

Palác bol rovnako veľký ako mesto na Olympe, mal široké nádvorcia, záhrady a stĺpové pavilóny. Záhrady ozdobovali kolónie koralov a žiarivé morské rastliny. Stálo tam dvadsať alebo tridsať budov z lasúr – boli biele, ale žiarili dúhovými farbami. Okna-

mi plávali dnu a zasa von ryby a chobotnice. Cestičky lemovali perly lesklé ako vianočné žiarovky.

Hlavné nádvorie bolo plné bojovníkov – morských mužov s rybími chvostmi od pásu dolu a s ľudskými telami od pásu nahor. Mali však modrú kožu a to som doteraz nevidel. Niektorí ošetrovali ranených, iní si brúsili kopije a meče. Jeden z nich rýchlo preplával okolo nás. Mal jasné zelené oči, ktoré pripomínali tú vec, ktorá sa dáva do svietiacich náramkov, a žraločie zuby. Niečo také v *Malej morskej víle* neuvidíte.

Okolo hlavného nádvorja sa týčilo mohutné opevnenie – veže, múry a zbrane proti obliehaniu –, ale väčšina z toho bola zničená a zbúraná. Zvyšok planul čudným zeleným svetlom, ktoré som dobre poznal – gréckym ohňom, čo dokáže horieť aj pod vodou.

Za tým všetkým sa do šera tiahlo morské dno. Videl som boje – záblesky energie, explózie, odlesky zápasíacich vojsk. Normálny človek by v tej tme nič nevidel. No, normálny človek by bol už dávno rozdrvený tým tlakom a zmrznutý od zimy. Ani moje oči, ktoré vnímali teplo, nedokázali presne rozoznať, čo sa vlastne deje.

Na okraji palácového komplexu vybuchol chrám s červenou koralovou strechou a oheň a trosky z neho sa pomaly hrnuli do najvzdialenejších záhrad. Z temnoty sa vynorila obrovská postava – kalmar väčší než mrakodrap. Bol obklopený žiariacim oblakom prachu – aspoň som to pokladal za prach, kým mi nedošlo, že je to roj morských mužov, ktorí sa na tú obludu

usilujú útočiť. Kalmar zostúpil k palácu, mávol chápdlami a rozdrvil celý zástup bojovníkov. Potom zo strechy jednej z najvyšších budov vyrazil oblúk prenikavého modrého svetla. Zasiahol toho obrovského kalmara a obluda sa rozplynula vo vode ako potravinárske farbivo.

„Ocko,“ hlásil Tyson a ukázal tam, odkiaľ vyšlo modré svetlo.

„To urobil on?“ Odrazu som sa cítil lepšie. Môj otec ovláda neuveriteľné sily. Je to boh mora. On ten útok predsa zvládne, že? Možno mi dovoľí pomôcť mu.

„Ty si bojoval?“ nadšene som sa spýtal Tysona. „Ty si tou svojou strašnou kyklopskou silou zrážal hlavy a tak?“

Tyson sa uškrnul a ja som okamžite pochopil, že som mal radšej držať jazyk za zubami. „Ja... som opravoval zbrane,“ zamrmal. „Pod'. Nájdeme ocka.“

Viem, že ľuďom, ktorí majú normálnych rodičov, to môže pripadať čudné, ale ja som videl svojho otca len štyri alebo päťkrát v živote a nikdy nie dlhšie ako niekoľko minút. Grécki bohovia jednoducho nechodia svoje deti povzbudzovať na basketbalové zápasy. Aj tak som si však myslel, že Poseidóna spoznám na prvý pohľad.

Mýlil som sa.

Strecha chrámu bola veľká voľná plošina, usporiadaná ako veliteľské stanovište. Mozaika na zemi znázorňovala presnú mapu paláca a okolitého oceána, ale pohybovala sa. Farebné kamenné dlaždice predstavovali rozličné vojská a morské obludy a presúvali sa